

Jako každý den aplikuji můj rituál, nádech, výdech, nasad' úsměv a Vejdi dovnitř a ukaž světu, jaká jsi suprová holka. Jakmile stojím před obrovskými dveřmi školy, škola nevypadá zas tak špatně jak jsem si myslela, ale je to všechno nové a zvláštní. Do Buenos Aires jsem se přestěhovala s mámou poměrně nedávno. Mám trochu trému... Co když budu chodit do třídy s feťáky, či s nějakými počítačovými maniaký? Zatřepu hlavou, abych všechny špatné myšlenky dostala pryč, protože, jak mám myslet? Pozitivně.

Projdu dveřmi a v okamžiku zjišťuji, že nemám absolutní ponětí kudy kam. Naštěstí hned u dveří stála holka a rozdávala plánky školy.

Jmenovala se Luci. Taková drobná štíhlá brunetka. K mojí úlevě nevypadala ani jako feťák, ani jako počítačový maniak či jakékoli jiné individuum. Byla jsem strašně, strašně nervózní. „Ahoj. Jsem tu nová, mohu tě poprosit o ten pláněk?“ Zeptala jsem se. „Jasnačka“ řekla, mrkla a podala mi pláněk. „Mimochodem. Jsem Luci. Vypadáš na čtvrtandu. Mam pravdu?“ Vychrlila na mě. „Já jsem Brigitta. A jo máš pravdu. Budu tu chodit do kvarty.“ Odpověděla jsem rozpačitě. „Tak to budeme mít šanci se lépe poznat.“ prohlásila rozhodně Luci. Našla jsem si první kamarádku. Byla jsem z toho nadšená a tohohle kamarádství jsem později neměla důvod litovat. Luci mě provedla celou školou a ukázala mi všechny kluby, které byly na škole k mání. Vlastě díky ní jsem se zapsala do divadelního, hudebního a tanečního klubu. Nechci se vyťahovat, ale byla jsem všude nejlepší. Zapomněla jsem zmínit, že Luci byla předsedkyně sboru pro tvorbu ročenky a tím pádem byla poměrně vlivná. To díky ní jsem se do všech těch klubů dostala. No každopádně. Školní rok utekla jako voda a Luci mě zavolala kvůli focení do ročenky. Když jsem přišla do ateliéru, zrovna fotili jednoho kluka...

Vysoký, vysportovaný a s okouzujícím úsměvem. Byla jsem z něj absolutně hotová. Jen škoda že to na mě bylo tolik vidět. Luci mě odtáhla kus stranou a řekla mi: „Tady se někdo zamiloval“ a dloubla mě do boku. „To je blbost, ty krúto“ ohradila jsem se. „Vážně? A proto jsi měla ten připitomělý úsměv a hrála jsi si s vlasy? To děláš, když se ti někdo líbí.“ Tohle bych asi měla vysvětlit. Za celý rok jsem na škole potkala spoustu kluků, kteří se mi líbili, a vždycky to vypadalo stejně, začala jsem si natáčet vlasy na prst a hinhňala jsem se. „Jmenuje se Gabriel a je nejlepším sportovcem na škole. Taky miluje hudbu.“ vysypala na mě Luci. V ten moment se Gabe začal zvedat k odchodu. „Hej Gabe!“ zavolala Luci. „Pojď sem. Chci ti někoho představit.“ „Neee počkej!“ sykla jsem směrem k Luci. Ale to už stál Gabriel u nás. Musela jsem vypadat v obličejí jako vařený humr, protože z blízka vypadal ještě líp. „A-ahoj“ vykoptala jsem ze sebe, „já jsem Brigitta.“ „Čau. Jsem Gabriel, ale říkej mi Gabe.“ Řekl a mrkl na mě. Zrudla jsem a culila se na něj. Zachránila mě Luci. „Tak pojď, potřebuju tě vyfotit do ročenky. Vyhrála si nejtalentovanější holku.“ To byla druhá věc, co mi podrazila kolena. „Já a nejtalentovanější holka roku?“ „Jo. Odhlasovala to půlka školy“.

Zbytek dne jsem nebyla schopná myslet na nic jiného než na Gabriela. Neustále jsem ho měla před očima. Ten jeho odzbrojující úsměv. Jeho krátké vlasy a tmavou pleť. Byla jsem do něj opravdu zamilovaná. Nastal konec roku a já měla jediný cíl. Chtěla jsem podpis od Gabea. Když jsem celá určená doběhla do tělocvičny, kde Gabriel rozdával podpisy. Bylo kolem něj strašně moc lidí, ale jakmile mě viděl, všechny rozehnal, aby mi vytvořili uličku a já mohla v klidu projít k němu. „A-ahoj Gabe.“ vykoptala jsem a cítila jsem, jak mi opět rudne obličej. „Čau Brigit. Chceš podpis?“ „Ano ano ano, strašně moc!“ Neudržela jsem se a vykřikla. „Hlavně klid Brigit. Nezblázni se mi tu. Mimochodem...“ řekl, když psal do mé ročenky „podepíšeš se i mně?“ Spadla mi brada. „A mohla bys přidat i svoje číslo.“ Byla jsem ráda, že jsem dopsala poslední číslici a mohla se vypařit. Začínala jsem být už strašně rudá. Když jsem odcházela ze školy vstříc volnu a s nadějí, že se během prázdnin uvidím s Gabem, vůbec jsem nedávala pozor na cestu a narazila do kluka, kterého jsem ještě ve škole neviděla. Chudák se tak vyděsil, že vyjekl a vyskočil dobrého půl metru vysoko. Upadla mu jeho ročenka, a když jsem ji chtěla zvednout, zasyčel. Odtáhla jsem se. Sehnul se, vzal svoji ročenku a spěšně ji uklidil do brašny.

Pak jen tak stál, ani se neotočil...